

[Jens Peter Jensen.]

mer, som forslagsstillerne her drager frem. Derfor må jeg slutte med at sige, at forslaget ikke har vor store bevågenhed.

Glensgård (FP):

Det konservative folkepartis forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af et kontaktorgan mellem regeringen og arbejdsmarkedets parter kunne have vundet fremskridtspartiets tilslutning, såfremt intentionerne havde været i retning af et ad hoc-udvalg. Allerede i sommeren 1974 påpegede fremskridtspartiet, at det var nødvendigt at afholde et seminar med henblik på at samordne skattelettelser på 10 mia kr., som vi på det tidspunkt skulle have haft, med en indkomstpoltisk løsning.

Vi påpegede det atter i efteråret 1974, og efter valgets udskrivelse ønskede vi, at folketinget skulle indkaldes for at udnytte tiden til at klare de overenskomstsmæssige problemer.

Med dette synspunkt stod fremskridtspartiet alene, ja, selv de konservative krævede parternes frie forhandlingsret opretholdt. Det er nu engang beskæmmende, når hr. Schlüter i sin skriftlige fremsættelse gør bemærkninger om, at vi skulle have haft en mere forsvarlig omkostningshøjde end den, vi fik, da folketinget greb ind i overenskomstforhandlingerne i marts, når det samtidig erindres, at hr. Schlüters partifælle hr. Ninn-Hansen under forhandlingerne ønskede, at taktreguleringerne helst skulle udvides og gøres endnu mere betydelige over for lønstigninger.

Fremskridtspartiet vil som nævnt gerne medvirke til, at der bliver taget initiativ til afholdelse af et overenskomstseminar for de kommende overenskomster. Tidspunktet for et sådant seminar bør fastlægges til begyndelsen af august 1976, således at de kommende skattelettelser vil kunne indgå i en indkomstpoltisk løsningsmodel.

Dette seminar bør omfatte en halv snes mennesker fra Arbejdsgiverforeningen og fra LO sammen med et tilsvarende antal politiske repræsentanter, således at vi derigennem kan få skabt den nødvendige kontakt.

Fremskridtspartiet vil gerne indgå i et sagligt udvalgsarbejde, men må samtidig påpege, at vi finder det rette sted for et

sådant arbejde at være i politisk-økonomisk udvalg. Jeg vil derfor anmode formanden om at tage hensyn hertil. Fremskridtspartiet ønsker ikke, at dette forslag skal lide en blid død i arbejdsmarkedsudvalget, men ønsker, at forslaget virkelig skal medvirke til en politisk debat om de vigtige problemer, som kan og vil opstå i forbindelse med udløbet af overenskomsterne den 31. marts 1977. Men som sagt, fremskridtspartiet ønsker forslaget henvist til politisk-økonomisk udvalg.

Lone Dybkjær (RV):

Venstres ordfører tog et radikalt visdomsord i sin mund, og det glæder mig da virkelig, at venstre også en gang imellem kan have øje for, at de radikale kan gøre noget fornuftigt; det er jo ikke så tit, vi er ude for ros i øjeblikket, men det er vel også for meget forlangt.

Jeg skal i øvrigt, da det nu er en genfremsettelse fra tidligere år, henvise til, hvad vor daværende ordfører, Niels Helveg Petersen, sagde om dette spørgsmål. Niels Helveg Petersen gik på partiets vegne ind for, at vi var interesseret i at få en indkomstpoltisk løsning på vore problemer, men at vi ikke mente, at det foreslåede kontaktorgan var den rette vej. Vi tilrådede, at man styrkede det økonomiske råd og ad den vej fik en større samling på vore økonomiske spørgsmål.

Henning Philipsen (SF):

Vi for vort vedkommende kan ikke medvirke til dette forslag; det tror jeg heller ikke kommer bag på forslagsstillerne. Men jeg vil godt derudover gøre en enkelt bemærkning til hr. Aukenes betragtninger.

Det er for så vidt rigtigt, når hr. Auken sagde, at en regering måtte udvise smidighed i forhold til arbejdsmarkedets parter; jeg tror, det var sådan, hr. Auken beskrev det. Det er jeg enig med ham i. Men nu har det jo hidtil ikke været det karakteristiske for nogen regeringer i hvert fald de sidste 25 år i de alvorlige overenskomstsituationer, vi har stået i, at man har udvist smidighed i hvert fald over for arbejderparten, og det uanset om det er en socialdemokratisk eller en borgerlig regering. Jeg erindrer bare om indgrebene i 1956, i 1968 og i 1975, så har man vistnok højdepunkterne, hvor man i hvert fald